SPORTIVII SOVIETICI AU LUCRAT PENTRU RECONSTRUCŢIA VARŞOVIEI

ŞI AU ÎMPĂRTĂŞIT DIN EXPERIENŢA LOR VIITORILOR PROFESORI POLONEZI DE EDUCAŢIE FIZICĂ

Sportivii din oraşele poloneze, Varşovia, Gdansk, Wroclaw şi Kattowice şi cei din împrejurimile acestora, au putut admira şi aplauda minunatele demonstraţii ale atleţilor şi atletelor sovietice, care le-au vizitat ţara în a doua jumătate a lunii Octombrie.

Performanţele acestor sportivi de frunte din Uniunea Sovietică şi felul cum s'au prezentat la startul numeroaselor probe din cele opt zile de concurs au cucerit simpatia celor care i-au văzut evoluând pe stadioanele poloneze.

«ÎNAINTE DE A PARASI POLONIA, CEI 35 DE ATLEŢI ŞI ATLETE SOVIETICE AU LUCRAT O ZI PENTRU ÎNDEPARTAREA DARAMATURILOR DIN VARŞOVIA. POPULAŢIA CAPITALEI POLONEZE A SALUTAT CU CĂLDURA PE ATLEŢII SOVIETICI, CARE AU LUCRAT CU ENTUZIASM PENTRU RECONSTRUCŢIA VARŞOVIEI».

Acesta este textul telegramei Rador, care ne-a sosit la Redacţie.

Se poate o mai minunată mărturie a prieteniei ce leagă popoarele sovietice de poporul polonez? Se poate o mai elocventă dovadă a aderiunii totale, pe care sportivii cei mai buni ai Uniunii Sovietice şi-o dau pentru măreaţa operă de reconstrucţie a unei Polonii noui?

Polonia a fost crunt lovită de barbaria nazistă. Capitala, oraşele şi satele din această ţară au fost distruse de furia unor armate, care n'au precupeţit nimic pentru atingerea unor scopuri criminale.

După eliberarea Poloniei de către Armata Roşie, în marşul ei triumfal spre inima Germaniei incendiatoare, tineretul polonez a început să-şi reconstruiască ţara; în locul dărâmăturilor să ridice noui clădiri pentru oamenii muncii; în locul instituţiilor de cultură, distruse de bestiile fasciste, să reclădească altele mai măreţe; în locul stadioanelor, făcute de aceiaşi cotropitori de nefolosit pentru scopul iniţial, să construiască alte edificii ale sănătăţii publice.

Sportivii sovietici, care au vizitat Polonia, au înţeles şi apreciat munca uriaşă şi continuă a poporului polonez pentru refacerea ţării lui, au mers în mijlocul acestuia şi alături de el au pus mâna pe lopată, pentru grăbirea ştergerii urmelor unui trecut, care trebue cât mai repede uitat. Inima acestor sportivi a bătut la unison cu a întregului popor polonez şi în efortul constructiv al unei vieţi mai bune pentru cei ce muncesc s'a legat o trainică prietenie între oamenii muncii din cele două ţări. Pentrucă marii sportivi sovietici, maeştrii emeriţi din Uniunea Sovietică, sunt tot muncitori din uzine, depe ogoare sau din birouri. Aceia care au contribuit la realizarea socialismului şi care îşi vor continua eforturile pentru noui cuceriri, în drumul spre comunism.

*

ÎN PREZIUA PLECARII lor din Varşovia, acelaşi atleţi sovietici au ţinut conferinţe asupra metodelor lor de antrenament la academia de educaţie fizică din capitala Poloniei. Atleţii Ozolin, Bulancik şi Siemenski au demonstrat — teoretic — antrenamentul lor studenţilor polonezi, viitoarele cadre ale sportului din Republica Polonă.

Multe lucruri folositoare au învăţat atleţii şi atletele poloneze din vasta experienţă a sportivilor sovietici, care au evoluat pe stadioanele celor patru oraşe poloneze, în turneul întreprins recent. Experienţă care va servi ca un îndreptar de preţ pentru desvoltarea sportului polonez şi a căror rezultate nu vor întârzia să apară.

Mai mult încă: recordmenii şi campionii sovietici au luat din timpul, pe care trebuiau să-l rezerve odihnei, după opt zile de grele concursuri, pentru a merge în mijlocul acelora care vor fi mâine profesorii de educaţie fizică ai tinerelor vlăstare din şcolile poloneze. Pentru a le arăta metodele lor de antrenament, care i-au condus la atâtea şi atâtea succese şi performanţe sportive.

Studenţii academiei de educaţie fizică din Varşovia au avut ca profesori, pentru câteva ore, pe trei dintre cei mai demni reprezentanţi ai sportului experienţă. Lecţiile acestea au folosit mult — fără îndoială — studenţilor polonezi, pentru activitatea viitoare. Pentrucă profesorii lor ocazionali au pus în expunerea lor zeci de ani de muncă şi experienţă.

I. Tomescu

Salutul nostru frăţesc popoarelor prietene din ţările democraţiei populare, care construesc socialismul!

SPORTUL ÎN ŢARA SOCIALISMULUI

EDUCAŢIA FIZICĂ, MIJLOC PROFILACTIC ŞI CURATIV PENTRU TRATAREA BOLILOR

SISTEMUL SOVIETIC, VERIFICAT PRACTIC ÎN RĂZBOIUL DE APĂRARE A PATRIEI SOCIALISTE, DĂ POSIBILITATEA DE A FI FOLOSIT PENTRU TRATAREA ÎN MASELE LARGI ALE MUNCITORILOR

În anul 1921, V. I. Lenin a semnat decizia Sovietului Comisarilor Poporului de înfiinţare a caselor de odihnă pentru muncitori. Printre alte probleme importante, decizia a fixat şi locul educaţiei fizice în cadrul organizaţiilor de profilaxie a sănătăţii publice. În faţa tinerilor educatori fizici din Uniunea Sovietică s'a pus problema de-a întrebuinţa exerciţiile de educaţie a fizicului ca sistem de profilaxie şi vindecare.

Iniţiativa de-a rezolva această problemă a luat-o Institutul de educaţie fizică din Moscova. După un şir întreg de experienţe, colaboratorii Institutului I. M. Sarchizov-Serazini şi I. A. Bagrasov, au publicat, începând din anul 1923, o serie de articole în ziarul „Probiemele balneo-climaterice", în care arătau necesitatea aplicării exerciţiilor fizice ca tratament terapeutic şi profilactic pentru bolnavii din sanatorii şi case de odihnă. Articolele au fost publicate pe măsură ce subiectele au fost aprofundate.

Imediat după aceea, s'a înfiinţat o comisie care urma să prelucreze posibilitatea aplicării educaţiei fizice în sanatorii şi case de odihnă. În comisie, au intrat colaboratorii Institutului din Moscova: profesorii V. V. Gorinevschi, I A. Bagrasov, I. M. Socolovschi şi alţii. Comisia a editat două broşuri: „Educaţia fizică în staţiunile balneare ale URSS-ului" şi „Educaţia fizică, ca metodă de vindecare" şi deasemenea a prelucrat principiile de organizare a educaţiei fizice în sanatorii şi case de odihnă, principii care-au constituit bazele desvoltării educaţiei fizice curative în URSS.

O POLICLINICĂ DE EDUCAŢIE FIZICĂ CURATIVĂ

În anul 1925, se înfiinţează pentru prima oară în Uniunea Sovietică o policlinică de educaţie fizică curativă, pe lângă Institutul de educaţie fizică din Moscova. În acelaşi an, studenţii Institutului asistă, la un ciclu de lecţii despre „Educaţia fizică ca mijloc de vindecare'.

În cadrul aceluiaşi Institut, se înfiinţează cursuri speciale pentru medici. Şi însfârşit, în anul 1928, pentru întâia oară în istoria educaţiei fizice, în Institut ia fiinţă catedra de educaţie fizică curativă.

Importanta bază de experimentare ştiinţifică a tratamentului medical prin educaţie fizică — resortul special înfiinţat pe lângă Institutul de fizioterapie şi ortopedie de Stat, deschis în anul 1930 — creează posibilitatea aprofundării problemelor de educaţie fizică.

EDUCAŢIA FIZICA CURATIVA CAPĂTĂ DIN ZI IN ZI O EXTINDERE MAI MARE

In Moscova, s'a evidenţiat un grup de cercetători în domeniul educaţiei fizice curative. În mijlocul lor, se află profesorul I. M. Sarchizov-Serazini, unul din iniţiatorii acestei ramuri de educaţie fizică din Uniunea Sovietică, doctorul în ştiinţe medicinale, V. N. Moscov, unul dintre primii oameni care au aplicat metoda de educaţie fizică curativă la bolile de inimă, medicul emerit al URSS-ului E. F. Dereving, profesorul B. A. Ivanovschi, T. R. Nichitin, B. I. Simsilievici, M. S. Ghermer şi alţii. Au ajutat mult la desvoltarea educaţiei fizice curative sovietice şi oamenii de ştiinţă ai Leningradului: profesorii Crestornicov, Cuprianov, Cuslic, Dobrovolschi, Svartz, Razdolschi, Elchin şi alţii.

La creearea sistemului sovietic de educaţie fizică curativă, au luat parte şi reprezentanţii cei mai buni ai medicinei sovietice, academicienii Burdenco, Zelecin, profesorii Cursacov, Mezernitchi, Horoşco, Berzilov, Djanelidze şi alţii. O muncă intensă de experienţe în domeniul educaţiei fizice curative a fost dusă în toate staţiunile balneo-climaterice din ţară şi din centrele ştiinţifice ale Republicelor surori.

O VERIFICARE PRACTICĂ: RĂSBOIUL DE APĂRAREA PATRIEI

O verificare a posibilităţilor educaţiei fizice curative a fost făcută cu ocazia Marelui Războiu pentru apărarea Patriei din 1941-1945.

Experienţele, de care dispuneau, au permis medicilor sovietici să aplice cu succes exerciţiile fizice pentru vindecarea infirmităţilor căpătate în timpul războiului. În cifre, procentul este acesta: în anul 1941 procentul spitalelor de răniţi, în care tratamentul se făcea folosind educaţia fizică era de 25 la sută, în anul 1942 de 57,5 la sută, în 1943 de 73,1 la sută şi în anul 1944 de 83 la sută. Numărul profesorilor de educaţie fizică curativă a crescut în acest timp dela 171 până la 1116.

O muncă intensă de pregătire a cadrelor din spitale a fost dusă de către Comitetul Unional de cultură sportivă şi fizică. Din iniţiativa Comitetului de acord cu instituţiile medicale ale Armatei Roşii, ale Flotei şi ale ministerului Sănătăţii, a fost convocată în anul 1942 o conferinţă care să trateze problemele educaţiei fizice curative în legătură cu vindecarea infirmităţilor de războiu. Au fost organizate comitete metodico-ştiinţifice de educaţie fizică curativă pe lângă comitetele de educaţie fizică şi sport din republici, ţinuturi, şi judeţe. Tratamentul prin educaţie fizică a intrat în complexul de terapeutică funcţională şi a ocupat un loc egal cu chirurgia şi fizio-terapia. Sutelor de mii de răniţi, soldaţi şi ofiţeri ai Armatei Roşii le-a fost redată posibilitatea de a lupta, cu ajutorul metodelor de tratament prin educaţie fizică.

TRATAMENTUL SOVIETIC PRIN EDUCAŢIA FIZICĂ

E greu să apreciem însemnătatea ştiinţei sovietice în creearea noilor metode de tratament prin educaţia fizică curativă, în confirmarea tratamentului prin educaţie fizică ca o ştiinţă de sine stătătoare.

Oamenii de ştiinţă sovietici, au supus unei analize minuţioase şi unei serioase critici, formele de organizare a gimnasticei medicale din decursul veacurilor.

Tratamentul sovietic prin educaţie fizică este bazat pe teoriile celor mai buni reprezentanţi ai gândirii medicale pe luptele Marei Revoluţii din Octombrie. În slujba educaţiei fizice curative, sunt cele mai noi descoperiri din domeniul fiziologiei, chimiei, chirurgiei şi medicinei. În compunerea metodelor de tratament prin educaţie fizică, teoria nu a fost despărţită de practică, cele mai noi metode de cercetare şi control medical găsindu-şi întrebuinţarea în spitale, institute, sanatorii şi case de odihnă.

Gimnastica înainte de Revoluţie (mecano-terapie şi gimnastica suedeză), care era atât de limitată, a fost radical schimbată cu tratamentul prin educaţie fizică curativă, cu orizontul ei atât de larg, cu posibilităţile ei de vindecare şi prevenire a bolilor.

Scopul educaţiei fizice curative sovietice este acela de-a vindeca massele largi ale muncitorilor şi nu acela de-a trata câţiva bolnavi aleşi ca în ţările capitaliste. O atât de largă desvoltare şi răspândire practică a exerciţiilor fizice cu scop curativ şi profilactic cum există în Uniunea Sovietică, nu putem găsi în nici o altă ţară.

Numai Patria Socialistă a putut creea condiţiile necesare, pentru ca educaţia fizică curativă, bazată pe cele mai noi descoperiri ştiinţifice, să devină un bun al marilor masse muncitoreşti.

V. GRIGOREV

UN ARBITRU SOVIETIC DE FOOTBALL: N. LATEŞEV

NICOLAI GAVRILOVICI LATEŞEV are 34 de ani. E arbitru de categorie unională.

Lateşev e de profesie inginer, având ca specialitate mecanica şi fiind în acelaşi timp, asistent la catedra „Tehnologia construcţiei de maşini" la institutul de construcţii de maşini şi instrumente „Stalin" din Moscova.

Nicolai Lateşev este un pasionat football-ist încă din adolencenţă. El a jucat şi arbitrat în toţi anii de învăţătură la şcoala tehnică şi apoi la institut.

In prezent, ca arbitru, Nicolai Lateşev are o clasă cu adevărat internaţională. Impreună cu echipele de football sovietice, el a plecat ca arbitru în Anglia, Albania şi Iran, unde s'a achitat cu conştiinciozitate şi probitate exemplare de misiunile încredinţate.

Lateşev a condus — recent — întâlnirile „cheie" pentru campionatul şi cupa de football ale URSS, dintre Dinamo (Moscova) şi ŢDKA.

Din experienţa Sportului sovietic

Un ingenios sistem pentru clasificarea concurenţilor la crossurile de massă

De la întrecere la întrecere, numărul sportivilor, în Uniunea Sovietică, creşte necontenit. Cele mai populare sunt crossurile de primăvară şi toamnă, când la alergările pe teren variat participă milioane de sportivi.

Se întâmplă adesea ca într'o cursă să alerge, umăr la umăr, sute de sportivi. Sosirea se face de multe ori aproape în bloc, fără prea mari distanţe între concurenţi.

Pentru a clasifica pe fiecare sportiv şi pentru a-i stabili precis timpul realizat, există multe metode, toate însă insuficiente. Chiar dacă arbitrii lucrează foarte atent şi conştiincios, ei nu pot înlătura greşelile, când în acelaşi minut ajung la sosire 2—300 de participanţi.

Revista sovietică „Fizcultura i sport" publică propunerea maestrului emerit al sportului P. V. RAŢOV, pentru un nou sistem de înregistrare a locului şi timpului fiecărui participant la crossurile de massă, sistem lucrat în colaborare cu fiul său, polisportivul Igor Ratov.

Să dăm cuvântul celor doi ingenioşi sportivi:

„Sistemul actual de înregistrare a timpului şi locului participanţilor la crossurile de massă este departe de a fi desăvârşit. Prin acest insuficient sistem, timpul în care ajung alergătorii la sosire şi locul pe care-l ocupă la această sosire, se stabilesc în mod empiric şi arbitrar. E normal, deci, să se producă multe nemulţumiri din partea celor care participă la întrecere. În majoritatea alergărilor, cu participare masivă, se întâmplă ca alergătorilor care ajung cu câteva secunde mai târziu decât primul sosit, să le fie înregistrate aceleaşi timpuri cu acesta. Sau alergătorul care ajunge la numai o distanţă de 1-2 m. de primul să fie clasificat cu 10 sec. mai puţin decât cel în urma căruia a sosit. Din cauza acestor incurcături inerente, se îndoiesc de rezultate multe din echipele participante la cross.

Noi propunem următorul sistem:

Bucăţile de hârtie, de carton sau de pânză, pe care le au alergătorii cu numerele respective, să fie înlocuite cu nişte fişe de metal, având săpate numerele pe care le primesc la start concurenţii. Dacă alergătorii trebue să treacă prin punctele de control, ei primesc alte fise în aceleaşi numere.

Fişele trebuesc lucrate în aşa fel încât să se poată potrivi uşor pe degetul cel mare dela mână. E un

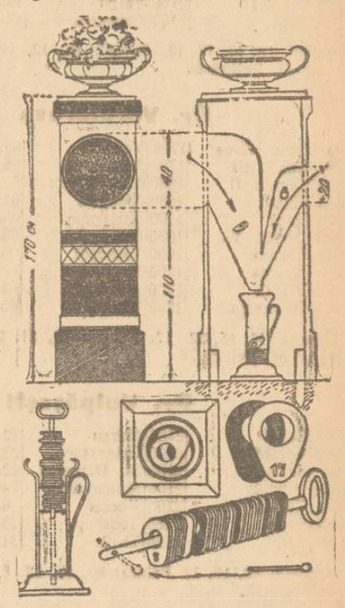

bun mijloc de păstrare şi nu incomodează pe concurenţi în alergare.

Hârtiile, cartoanele sau chiar pânzele întrebuinţate acum se murdăresc şi numerele se şterg, în aşa fel încât arbitrii nu pot să se ghideze după ele în clasificarea, pe care trebue s'o facă.

La sosire, trebue să fie construită o urnă de mărime mijlocie. Spre vârful ei, se fac două deschizături (aşa ca în schiţa alăturată). Una din ele se află în partea alergătorilor, iar cealaltă în cea a judecătorilor de sosire, deci în partea opusă.

Când trec linia sosirii, alergătorii aruncă fisele, primite la start sau — eventual — la punctele de control, într'una din deschizătoarele urnei. Inelele se aşează în ea în ordinea în care alergătorii au terminat cursa.

Dar acest sistem dă posibilitatea nu numai a se stabili locul, ci şi timpul înregistrat în cursă de alergători. Pentru aceasta, un judecător de sosire are un număr de fise, ale

(Continuare pag. 6 col. 6—7)

Un ceas fin

— POVESTIRE DE V. DRUGOV —

Pe masa de scris a Preşedintelui organizaţiei sportive, stătea o cupă de cristal.

Preşedintele Stepan Stepanovici, cufundat într'un fotoliu de piele, nu-şi lua ochii dela ea. Razele soarelui de toamnă, care pătrundeau prin ferestrele mari ale biroului, puneau parcă în mişcare această minunată operă de artă, prin ondulări multicolore şi strălucitoare; şi numai privind la florile de câmp împrăştiate în cupă, ţi se părea, dintr'odată, că în toată camera se răspândeşte un miros plăcut, un aer proaspăt din natura plină de viaţă.

— Daaa... lucru fin, întrerupe, într'un târziu, tăcerea Preşedintele.

— S'au străduit mult, Stepan Stepanovici, e o comandă de preţ, fu de părere şi bătrânul giuvaergiu, care adusese cupa.

— O adevărată operă de artă, continuă admirativ Preşedintele. Ce frumos străluceşte şi ce splendide ape face. Dar în întunerec luminează? Ai?

Bătrânul giuvaergiu, cu un gest profesional, şterge cu o cârpă, pe care o are în permanenţă la el, faţa cupei şi răspunde modest:

— In privinţa întunerecului, Stepan Stepanovici, noi încă nu ne-am pronunţat. Dar chiar la cea mai mică lumină, la razele lunii, la o lumânare sau la lumina unui opaiţ cât de mic, face ape. Meşterul i-a dat această calitate.

— Meşter! repetă cuvântul Stepan Stepanovici. Şi-apoi, tace.

Mulţumirea pentru lucrul făcut, el şi-o arată prin cuvintele scrise în marginea contului: „să se plătească!"

Cu aceasta, partea oficială a discuţiei se termină. Dar preşedintelui îi plăcea foarte mult bătrânelul, cu profesia lui frumoasă şi parcă în ea Stepan Stepanovici găsea ceva ce-l atrăgea.

. . . . . .

Acum, începea partea neoficială.

— Vasăzică, eşti giuvaergiu, spuse Preşedintele, aşezându-se pe divan, lângă bătrânel şi adresându-i-se cu un ton familiar: — Sunt multe lucuri gingaşe în meserla ta, multe lucrate în filigran. Dar uită-te la mine!

Bătrânul se uită cu o privire neîncrezătoare, cu ochii pe jumătate închişi, la vecinul său şi negăsind ceva interesant la el, îngăimează fără convingere:

— Aho... desigur...

— Asta şi e! exclamă bucuros Preşedintele şi se loveşte puternic cu pumnul în piept. Eu, frate, sunt tot giuvaergiu.

— Se vede la dumneavoastră, Stepan Stepanovici, răspunde cu gentilele profesională bătrânul neexprimând prin aceasta niciun fel de sentiment.

— Desigur că se vede, spune Preşedintele. Apoi, arătând cupa, întreabă pe neaşteptate: Cât timp ai lucrat-o?

— Noi, trei luni, mi se pare.

— Iată, spune cu admiraţie Stepan Stepanovici. Apoi, scoţând din buzunarul lateral fotografia unui tânăr voinic şi întinzând-o vecinului său, adaogă: Eu cu „smeul" meu. mă străduiesc de patru ani. Il cheamă Vania Odnominutnâi [1] şi e un sportiv neobişnuit. Ai auzit de el probabil. I-am ţinut loc şi de tată şi de mamă. A venit la mine o adevărată bucată de lemn! Un adevărat bolovan! Altul s'ar fi gândit: din acest Odnominutnâi nu va ieşi nimic. Dar, eu am o inimă de giuvaergiu. M'am uitat la el. Din bolovanul ăsta, mă gândesc, o să iasă un monument! M'am ocupat de el. timp de patru ani. In schimb. Vania e un as în toate sporturile. Cu el îmi întăresc toate echipele Si echipa de foot-ball a piticilor şi echipa de volley juniori şi chiar în cea ciclistă de seniori...

— Un sportiv „filigranat", rezumă părerea sa bătrânelul.

— Da, da, filigranat, exclamă bucuros Preşedintele şi chiar agită mâna cu fotografia în aer. Opera mea, consolarea celor patru uni ai mei de muncă.

Dar, imediat parcă aducându-şi aminte de ceva neplăcut, Stepan Stepanovici îşi încreţeşte fruntea şi zâmbeşte silit. Apoi, se apleacă prietenească către urechea giuvaergiului. Acest bătrânel simpatic după părerea lui, putea să-l înţeleagă, putea să-i aprecieze munca lui răbdătoare, pentru şlefuirea şi perfecţionarea calităţilor native ale acestui tânăr, unicul lui lucru de preţ, pe care-l avea.

— Înţelegi... Intr'o primăvară, mi-a fost trimis un grup întreg de elevi ai unei şcoli de ucenici. Tineri toţi, în uniforme. Tunşi complet. Fără moţul specific celor din Zaporoje. Desigur, eu nu-i împiedee să facă sport!! Dar să-ţi cheltuieşti puterile, timpul... Merită, oare, ei?...

După aceste cuvinte, Stepan Stepanovici ia în mână cupa şi — învârtind-o în mâini — continuă:

— Să luăm exemplu întrecerea de astăzi. Cursa pe 2.000 m. Cine va ieşi învingător? Vania Odnominutnâi. Sunt sigur. Deacea ţi-am comandat dinainte să scrii pe cupă „Lui I. S. Odnominutnâi, câştigătorul cursei de 2.000 m."

Aici, Stepan Stepancviçi îşi apropie cupa de ochi şi trece din nou la tonul oficial:

— Imi daţi voie, imi daţi voie, tovarăşe giuvaergiu! Unde este inscripţia? Aici, să ma iertaţi este tăblita goală. Nicio literă, nicio sgârietură măcar. Dar, imi amintesc chiar caracterele pentru inscripţie, pe care le-am ales.

— Desigur, mi-aduc aminte, răspunde giuvaergiul. Numai că el spune că nu se ştie dinainte cine va fi câştigătorul?

— Ce însemnează că nu se ştie? Eu, ca preşedinte, ştiu totul dinainte...

Stepan Stepanovici vrea chiar să se supere, dar i se pare prea stupidă presupunerea lui că imbatabilul Vania Odnominutnâi va putea cunoaşte înfrângerea. Şi preşedintele râde numai, bătându-l binevoitor pe spate pe giuvaergiu şi spunând liniştit:

— Povesteşte-mi, povesteşte-mi cine se poate îndoi? Ai?

— E ştiut cine, răspunde bătrânul. Acel care a făcut cupa. I-am arătat inscripţia dumneavoastră şi el mi-a spus: „Avem timp! Vom vedea cine va rupe panglica sosirii. Panglica va arăta!"

— Vasăzică n'ai lucrat singur cupa, întreabă Preşedintele.

— De ce s'o lucrez singur? răspunde, zâmbind şiret, bătrânul giuvaergiu. Am elevi, „specialişti la toate". Ei au făcut cupa, ei şi...

— ...Iată ce, îl întrerupe sever Preşedintele. Banii îi reţin deocamdată şi te rog să cauţi pe „specialistul tău la toate", viu sau mort şi să vină cu instrumentele pe stadion. Acolo, să facă inscripţia.

Şi luându-l pe bătrânel de umeri, Stepan Stepanovici începe să-l conducă spre uşă.

— Şi până la sosire, să fie săpată inscripţia pe cupă. Eu ştiu cine va fi învingătorul!

. . . . . .

In primul rând al tribunei centrale, înconjurat de antrenori, sportivi şi reporterii presei locale, stă preşedintele. Pe culoare, concurenţii au şi trecut prima mie de metri. Inaintea tuturor, într'un tricou roz, aleargă un tânăr înalt şi bine format. E „unicul lucru de preţ", Vania Odnominutnâi.

Dar, nu către el este îndreptată privirea preşedintelui. El nu-şi desdeslipeşte atenţia dela poarta principală. In imaginaţia lui, parcă vede cum — undeva departe — peste gardul stadionului, vin alergând doi fondişti: bătrânul giuvaergiu şi „specialistul lui la toate", aducând instrumentele.

Şi problema era: cine va ajunge mai repede? Neînvinsul Vania Odnominutnâi sau cuplul de alergători giuvaergii.

Stepan Stepanovici, pe care îl nelinişteşte această problemă, a pus toate premisele pro şi contra; de partea lui Vania e tinereţea şi patru ani de antrenament; de partea giuvaergiilor cinstea profesională, trei ani de muncă, pusă în lucrarea cupei şi contul neîncasat.

Pe neaşteptate, strigătele multimii se amplifică. Strigatele acestea îl sustrag preşedintelui privirea dela poarta principală. Se uită pe pistă. Ca deobicei, înaintea tuturor, aleargă tânărul în tricou roz. dar de el se apropie un alergător ras în cap, îmbrăcat într'un tricou albastru.

In tribune, se dezlănţuie un adevărat tumult, caracteristic sfârşitului unei curse; se aud exclamaţii, strigăte; Vania Odnominutnâi sprinteză puternic. Preşedintele respiră uşor şi din nou se întoarce către poartă: în rând cu el, în stânga, stătea bătrânul giuvaergiu. Giuvaergiul era singur şi... fără instrumente.

— Unde e specialistul? şopteşte încudat Stepan Stepanovici.

— Aleargă, răspunde scurt bătrânul şi reîncepe să urmărească cursa.

— O să ajungă la timp, până la panglică, aşa cum ne-am înţeles? şopteşte şi mai încudat preşedintele.

— Să nu vă îndoiţi, Stepan Stepanovici, îl linişteşte bătrânul, neluându-şi privirea dela pista de alergare. Specialistul meu va ajunge mai înainte.

— In seama... începe prevenitor preşedintele.

Dar, Stepan Stepanovici se opreşte aici, pentrucă, pe pistă, se întâmplă ceva, la care nimeni şi în primul rând preşedintele nu s'a aşteptat.

Până la sosire, au mai rămas câţiva metri. Primul e tot Vania Odnominutnâi. Dar deodată, pe lângă el, străpunge ca o săgeată un omuleţ de-o schioapă, cu tricou albastru. In câteva zecimi de secundă, îl lasă pe Vania în spate şi rupe panglica sosirii.

Stepan Stepanovici se ridică cu greutate şi strigă sălbatic peste tot stadionul:

— Va-nia, drăguţule!

Dar chiar strigătul, care sboară cu iuţeala sunetului l-a ajuns pe Vania prea târziu: tânărul necunoscut ajungese la final, rupsese panglica sosirii şi — ridicat pe braţe de mulţimea entuziastă — plutea deasupra capetelor.

— Cupa!... exclamă cu durere preşedintele.

Următoarele exclamaţii ale preşedintelui sunt înghiţite de strigătele de admiraţie ale spectatorilor. Chiar bătrânul giuvaergiu, atât de liniştit, se urcă, în picioare, pe bancă şi uitându-se pe pistă, strigă ceva neînţeles, admirativ.

— Te rog să nu fi obraznic, strigă dintr'odată Stepan Stepanovici şi — în enervarea lui nestăpânită — îl trage pe bătrân jos de pe bancă.

Dar revenindu-şi, mai liniştit, totuşi cu destulă severitate în voce, îl întreabă:

— De ce vă bucuraţi?

— Cum se poate să nu mă bucur, răspunde cu mândrie bătrânul giuvaergiu. Specialistul meu! Nu m'a indus în eroare. Asta e!

Stepan Stepanovici dă din umeri.

— Nu mai am nevoie de specialistul tău! Nici numele acestui... care a rupt panglica, nu-l cunosc. In enervarea lui preşedintele n'a vrut să pronunţe cuvântul de câştigător alături de numele unui om, care nu era Vania.

— Nu vă neliniştiţi, Stepan Stepanovici! observă bătrânul giuvaergiu. Dar dumneavoastră vasăzică lui, adică... câştigătorului, o să-i daţi cupa. El şi-a lucrat-o singur. Şi-şi va încrusta cu mâna lui numele pe ea Şi caracterele literelor le va alege după gust.

Stepan Stepanovici, căruia această zi blestemată îi rezervase atâtea neplăceri, n'avea nici măcar puterea să se mire. Cu glasul stins, el a avut numai puterea să şoptească:

— Vasăzică „specialistul tău la toate" e şi „specialist la picioare"?

Bătrânul giuvaergiu nu răspunde. In timpul acesta, către el, înconjurat de reprezentanţii presei locale şi grupe de spectatori, se apropie tânărul câştigător în tricou albastru. Pe capul lui tuns, după moda din Zaporoje, străluceau picăturile de sudoare.

Dar el zâmbeşte fericit şi — mergând spre tribuna principală, unde se găsea maestrul lui, îşi îmbracă, peste tricoul lui albastru, de sportiv, uniforma de elev al şcolii de meserii.

(După „Fizcultura i sport")

[1] Odnominutnâi = un singur minut.